

WAPPOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

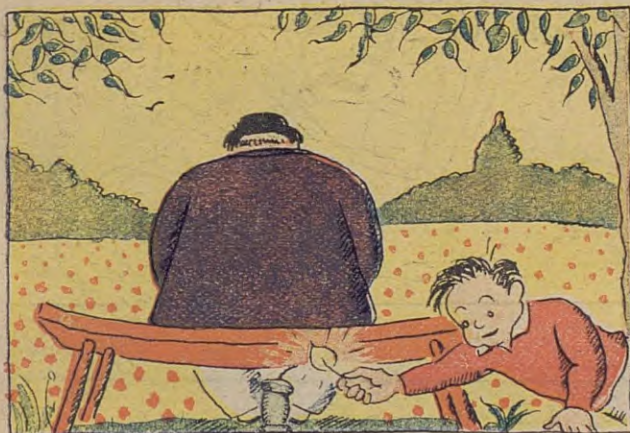
No et burlis mai de ningú, --- que podries rebre tu

El senyor Pau Saladrígues
en un banc pesava figues.

Un vailet té un acudit
per fer-lo saltar del «llit».

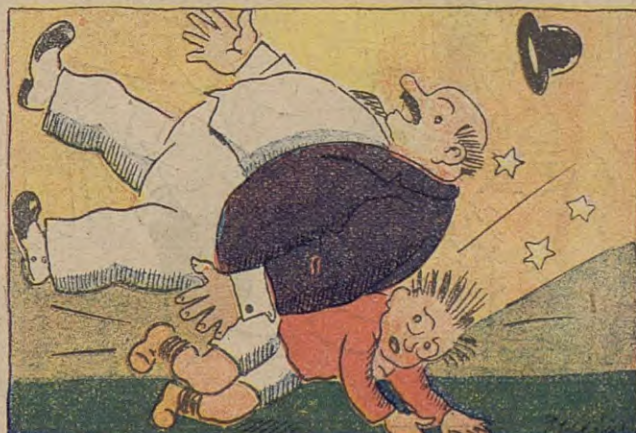
Li posa un petard a sota
que al cap d'un segon explota.

I don Pau, fent tamborelles,
se'n va a veure les estrelles.

El vailet, mentre fugia,
no hi cabia d'alegria.

Prò en caure aquell bon senyor
va sofrir una decepció.

Un gandul castigat

En Pau tot el jorn passeja,
perquè el treball el mareja.

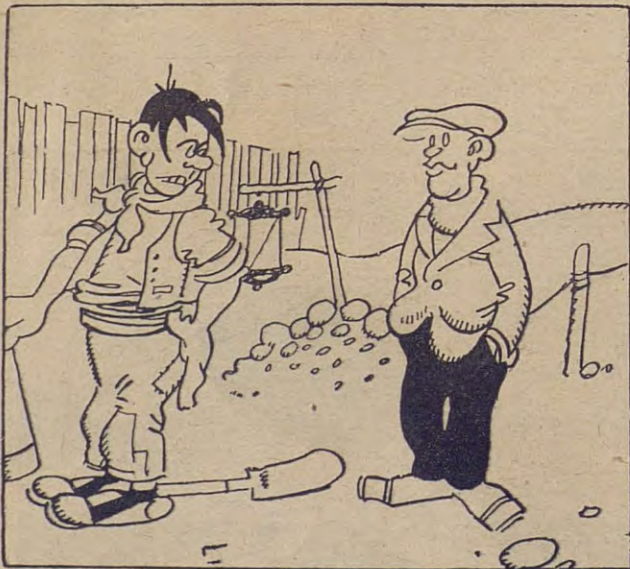
I li plau, mentre badalla,
mirar la gent com treballa.

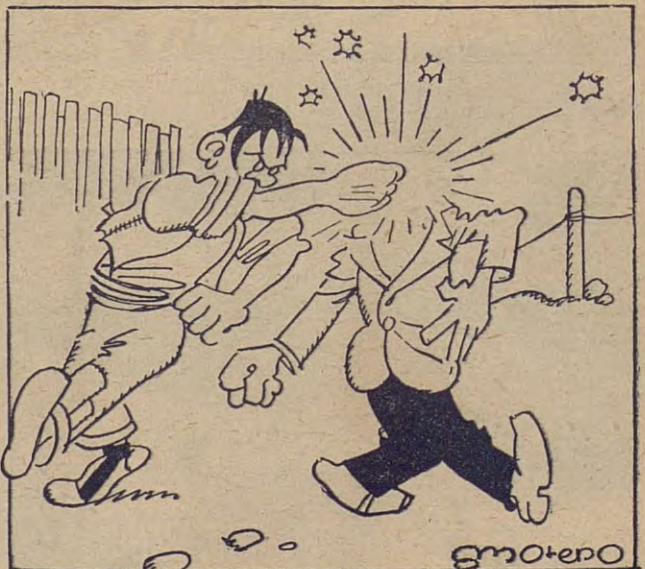
Mirant arreglà un carrer,
un dia succeí que

per una equivocació
va rebre un treballador.

L'home tot irat es gira
i furiós en Pau es mira.

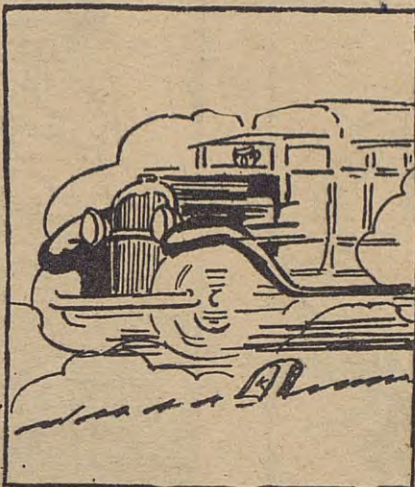
Creient que és ell qui ha pegat
el deixa tou i macat.

emotero

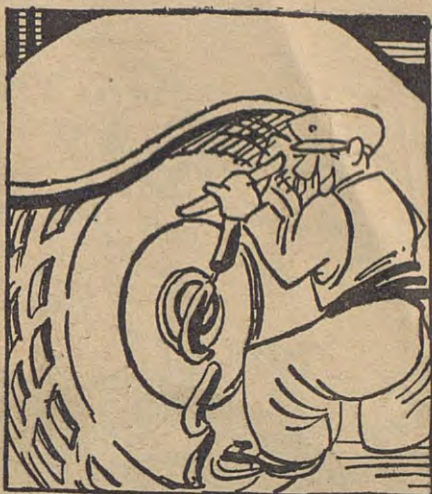
Bona excusa

El recader de Viladeporcs s'ha comprat una camioneta.

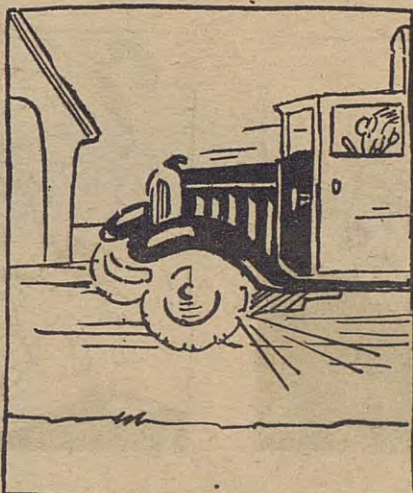
Amb ella, no sols arriba més de pressa a Barcelona, sinó que

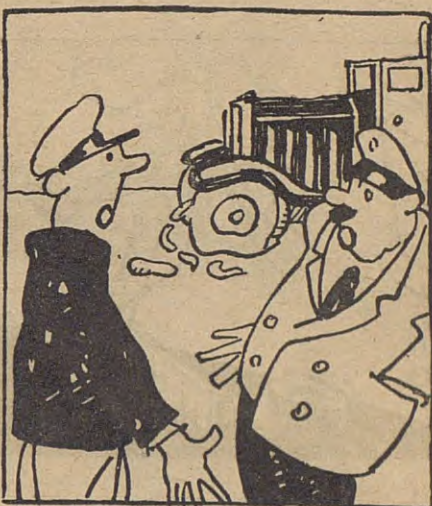
dintre els neumàtics pot portar-hi botifarres i salsitxes sense que els burots ho vegin.

Al *fielato* ja el citen com un exemple: «Aquest sí que no duu mai *matute*.»

Però un dia, en entrar a Barcelona, se li rebenta un neumàtic

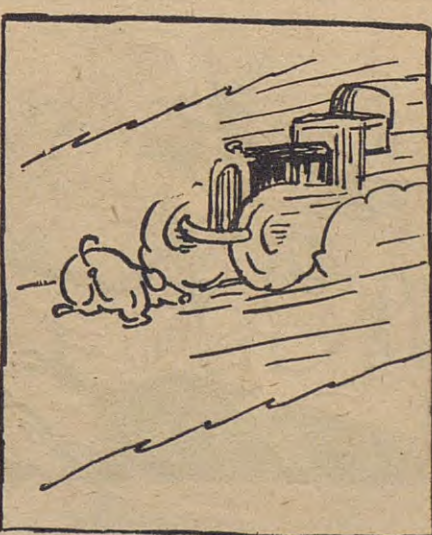
i davant dels ulls astorats dels burots en comencen a rajar embotits.

—Què és això! Ah pillastre! Quina manera d'enganyar-nos!

L'home se'ls mira amb cara d'inno-cència ofesa i diu molt seriós:

—Dispenseu, això és que aquí un xic més amunt he atropellat un porc.

Un drama sagnant

Dur barba és un disbarat,
així ho diu el gran Llustrina,
i com que l'home això opina,
decideix anar pelat.

Amb fúria i desembaràs
comença a dar cops de dalla,
prò com que l'eina «no talla»,
li llisca i es talla el nas.

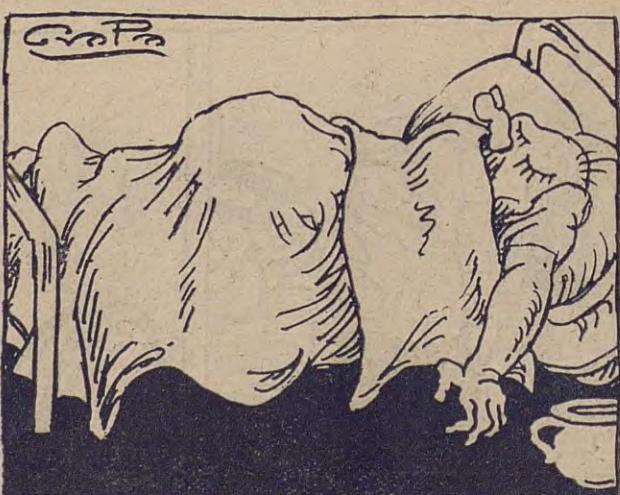
Veient accident tan greu,
dels dits se li escapa l'eina
que, disposada a fer feina,
li talla el dit gros del peu.

A punt de desesperar-se,
recorda per un moment
que, de calent en calent,
encara podrà soldar-se.

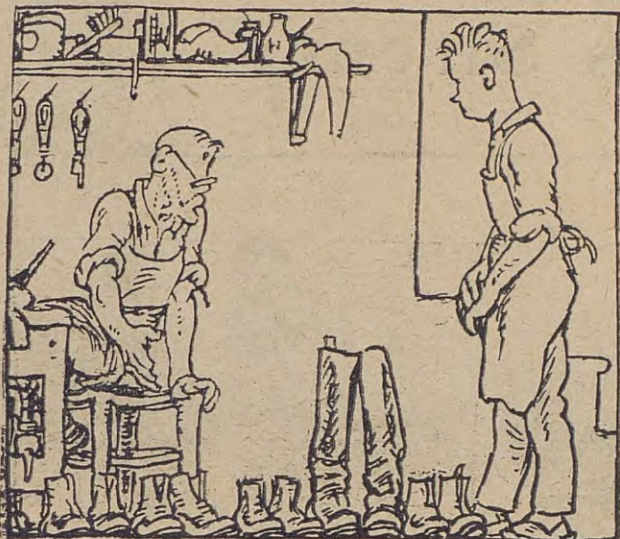

Amb pressa—que ho mana el cas—
en Llustrina fa una planxa,
el dit en el nas enganxa
i en el peu hi enganxa el nas.

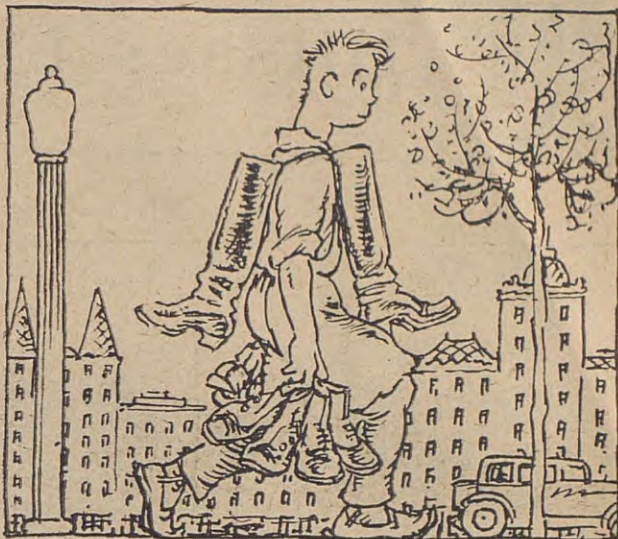

Es fica al llit, ben tapat,
creient així restablir-se,
per amb el canvi no es fixa
i el pobre mor ofegat.

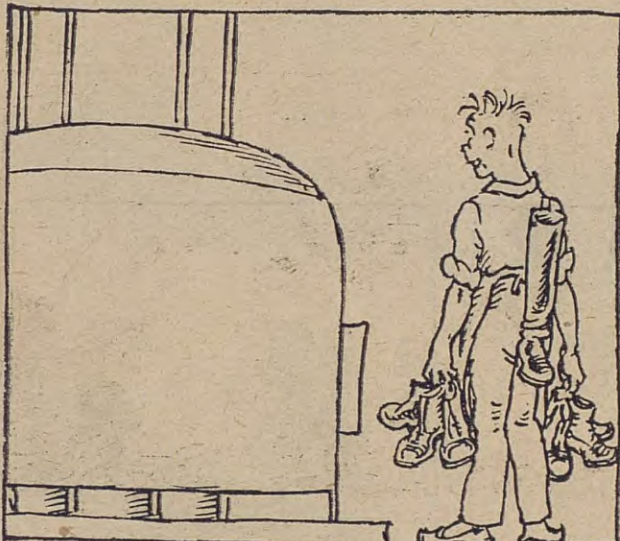
Les Històries de l'oncle Joan

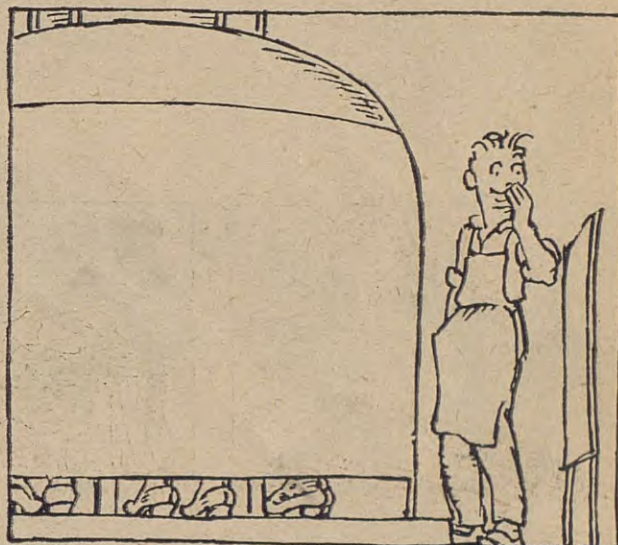
El dissabte és un gran dia fins pels ataconadors. És el dia d'entregar la feina... i per tant, de cobrar-la.

I per l'aprenent representa desencallar-se i fer una agradable passejada a través la ciutat.

La imaginació d'en Crispí mai no descansa. La vista d'un urinari li suggereix una idea, «una de crespà» com totes les seves.

Col·loca un parell de sabates de les que porta, en cada compartiment, de manera que de fora estant semblin ocupats. I ell mateix es queda a fora com aquell que espera torn.

Al cap de cinc minuts ja eren quinze que s'esperaven bo i ballant el xarleston davant la incomprensible longitut dels «pipis» dels que eren dintre.

Fins que a en Crispí li semblà que la cosa era ja madura i entrà d'una revolada i fugí amb les sabates. Impunement, no cal dir-ho; perquè ¿qui, escapant-se-li el «riu», hauria pogut empaïtar el malintencionat aprenent?

Ulisses i les Sirenes

I En despedir-se Ulisses de Circe després de moltes aventures, la fada l'advertí contra els perills que havia de passar abans d'arribar a la seva pàtria.

II Sobretot, li recomanà que es guardés de l'illa de les Sirenes que amb llurs cants atreïen els mariners per devorar-los.

III Ulisses, per evitar que les Sirenes enganessin els seus companys, en apropar-se a l'illa perillosa agafà un tros de cera, la pastà ben tova i fent-la a bocinets

IV tapà amb ella les orelles de tots. Però ell volgué escoltar què tal seria aquell cant tan meravellós que així atreïa a la gent.

V Per evitar que l'encís d'aquell cant l'atregués irresistiblement, es féu lligar al pal de la nau i comanà que si en sentir les Sirenes demanava que el deslliguessin, li apretessin més les cordes.

VI D'aquesta guisa arribaren vora la platja on les Sirenes jeien al sol. De seguit començaren a cantar: «Vina, vina, famós Ulisses, heroi de Troia!» amb veus tan dolces i persuasives

VII que Ulisses es sentí atret irresistiblement, i si no hagués estat lligat hauria menat la nau a estellar-se a la platja per apropar-s'hi més.

VIII Els seus companys, però, com que no sentien res, anaven bogant, i quan Ulisses els assenyalà, plorant de ràbia, que el deslliguessin, el lligaren encara més fort.

IX I no el deixaren anar fins que foren ben lluny d'aquella illa de perdició. Un dels perills més terribles del camí era ja vençut gràcies als acudits d'Ulisses.

Una garantia sòlida

RODERIC Díaz, conegut en la història amb el sobrenom de El Cid, era no solament un guerrier valent i atrevit, sinó també un home de gran enginy. Quan ocupà el tron de Castella el rei Alfons sisè, ell fou el qui en nom de tots els nobles castellans li féu jurar que no havia usat de crim ni males arts per heretar la corona. El rei, enutjat per l'atreuiment del Cid, així que fou reconegut per tots com a senyor legítim, cuità a desterrar-lo dels seus regnes perquè no li fes nosa.

Per al Cid, tan amant de guerrear, desterrar-lo li era com enviar-lo a festa major, de manera que cuità a reunir el seu estol de guerrers per anar-se'n a terra de moros a fer sang i fetge. Però es trobà que no tenia diners per mantenir tants soldats de moment i llavors féu cridar a casa seva dos rics jueus per demanar-los un préstec.

per tant, estimaré molt que no les obriu ni mireu el que hi ha dintre, perquè, com a jueus que sou, profanaríeu aquest tresor sagrat. Us heu de refiar de la meua paraula.

—Senyor—feren els jueus—, us coneixem prou i sabem que no sou capaç d'enganyar dos pobres vells.

I fets els tractes, els jueus portaren al Cid les deu mil peces d'or i se'n dugueren les caixes a casa seva.

Al cap de tres mesos el Cid havia pres una ciutat als moros, i apartant del seu botí de guerra la quantitat necessària per pagar el deute als jueus, la donà a un dels seus amics amb encàrrec d'anar a portar-la als dos prestamistes.

Aquests reberen el missatger amb tota mena de salutacions i respirant fort com si els haguessin tret un gran pes de sobre.

—Apa, aquí teniu les deu mil peces d'or i unes quantes més per l'interès de tres mesos. Adéu siau.

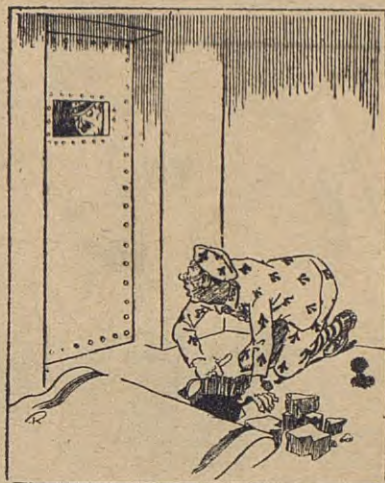
—Ep, senyor—féu un dels jueus—, ¿Que no us emporteu les caixes que tenim en penyora?

—¿Per què he d'anar carregat amb coses inútils? Si no hi ha més que maons!

—Com, però si el Cid ens digué que hi havia pedreria i metalls pertanyents a una església!

—En efecte, maons, pedres i claus de la capella que va tirar a terra per fer-la nova al castell de la seva muller...!

I deixant els jueus esgarriats pel perill que havien corregut sense saber-ho, de tenir diners deixats amb garantia de desferres, l'amic del Cid se'n tornà a la guerra.

El guardià del presidi: —¿Què esteu fent? ¿La festa de l'arbre?

(De Tit-Bits)

DE COLLABORACIO

L'AVAR

—¿Què diu?, deu cèntims més de recàrrec he de pagar pel segur d'accident...! Ah, no, no els pagaré pas; figuri's que fins ara he fet molts viatges i de res m'ha servit pagar-los...!

Els jueus arribaren a la casa bon xic recelosos, però el Cid els féu tan bona acollida, que aviat foren tranquilitzats i s'hi trobaren com a casa seva.

—Necessito deu mil monedes d'or per marxar a la guerra. Deixeu-me-les i a la primera bona presa que faci als moros us els tornaré amb escreix.

—Senyor—digué un dels vells—, i si vol Déu que no vengeu, sinó que moriu en la lluita... ¿qui ens paga aleshores? El risc és gran.

—Us deixaré penyora. ¿Veieu aquelles dues caixes del recó?

Els dos vells miraren al lloc assenyalat i veieren dues arquetes de fusta reforçada amb ferros i tancades amb clau i candaus.

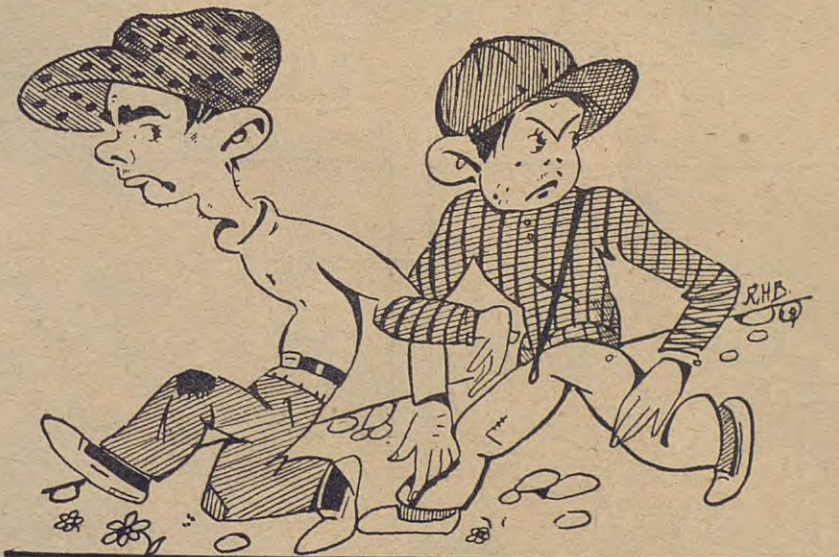
—Són plenes de metall i pedreria—digué el Cid—. Us les podeu quedar en penyora, i si d'aquí a un any no us he pagat, vengeu-les. Però hi ha una condició: Són procedents d'una església que pertany a la meua muller i,

CALIA CRIDAR

A mitja nit passejava pels carrers un embriac, quan de sobte, amb veu sonora, es posà a cridar: —Ei, Pau! Vina, Pau! Cuita, Pau! Corre!— Se li acostà el vigilant i li digué amb energia: —Feu el favor de callar, que la gent dorm. —Oh—contesta l'altre—, és que vull veure en Pau. —I bé, doncs, si el voleu veure no cal pas que crideu tant. —Sí senyor, que he de cridar-lo, és que viu a Lleida, sap? i si no crido fortíssim no és fàcil que em senti pas.

P. E. P.

DE COLLABORACIO

ENTRE LLADRES

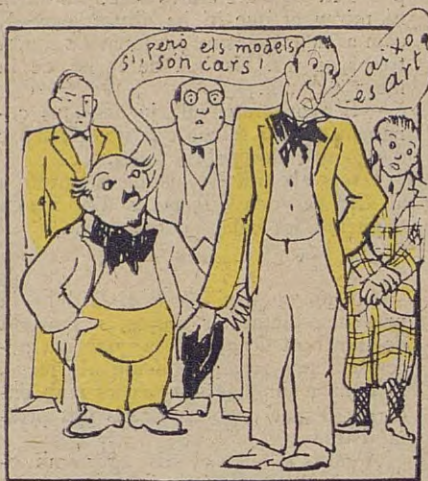
—¿Quina senyal em faràs perquè pugui sense que es despertin els amos?
—Tocaré el piano.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Per poc no els ha enemistat
un mod!·modificat!

Veient una exposició
en Baliga es sent pintor.

—Baliga, si vols pintar,
un model has de cercar.

Ha trobat la solució
i pintarà un bodegó.

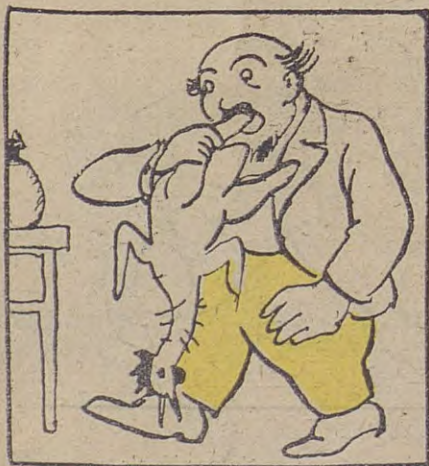
Va copiant amb mà forta
aquella natura morta.

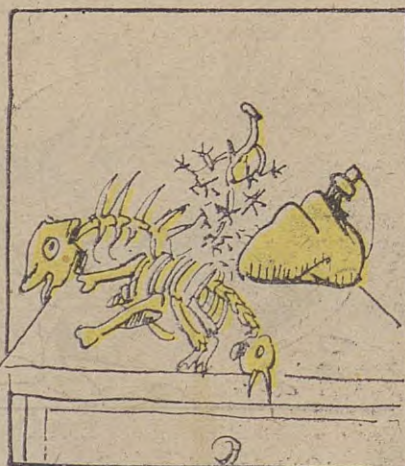
Tant treballa, que per fi
té d'anar-se'n a dormir.

En Balaga, mentrestant,
té una gana devorant.

Per calmar els seus anhels
s'aferrussa amb els models.

Diu en Baliga enutjat:
—Em faràs fè un disbarat!

—Home, que aviat t'emportes!
Ara són natures mortes!